

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/89/2018
Identifikačné číslo spisu: 3115211020
Dátum vydania rozhodnutia: 20.11.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:3115211020.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu JUDr. Matúša Košaru, Piaristická 276/46, Trenčín, správcu konkurznej podstaty úpadcu Pozemné stavby Púchov, s.r.o. v konkurze, Svätoplukova 1733, Púchov, IČO 31 629 733, proti žalovanému ŠAMO AKTIV, s.r.o., Lazy pod Makytou 1115, IČO 36 354 554, zastúpenému JUDr. Dušan Divko, advokát, spoločnosť s ručením obmedzením, Šoltésovej 346/1, Považská Bystrica, o zaplatenie 886.188,20 € s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 16Cob/176/2017-240 z 20. marca 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1 Okresný súd Považská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 14Cb/204/2015-213 z 11. januára 2017 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal vrátenia sumy 886.188,20 €, predstavujúcej bezdôvodné obohatenie, ktoré žalovaný získal plnením na základe neplatnej zmluvy. Žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2 V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že sa žalobca predmetnou žalobou domáha vrátenia plnenia, ktoré mal žalovaný získať na základe neplatnej zmluvy. V súvislosti s otázkou dôkazného bremena súd prvej inštancie konštatoval, že v prejednávanej veci zaťažuje dôkazné bremeno žalobcu, aby preukázal ním tvrdenú skutočnosť, že neboli splnené predpoklady pre platnosť právneho úkonu. Konštatoval, že by sa síce mohlo javiť, že v danom prípade má žalobca preukazovať neexistenciu niečoho, avšak poukázal na to, že tzv. negatívna dôkazná teória je súčasťou civilistickej doktríny považovanej za prekonanú a je možné preukazovať aj negatívne skutočnosti (viď rozsudok NS ČR sp. zn. 22Cdo 3108/2010) s tým, že určitým špecifikom v takýchto prípadoch je častejšie použitie nepriamych dôkazov. Pokiaľ teda žalobca tvrdil, že zo strany žalovaného nedošlo k poskytnutiu protiplnenia - uloženiu zeminy na skládku, žalobcovi nič nebránilo v tom, aby preukázal, že pri výstavbe hotela Šama nebolo potrebné vyťažiť zeminu vo fakturovanom rozsahu alebo že táto zemina bola uložená niekde inde ako na pozemku, ku ktorému mal právo užívania žalovaný. Poskytnutie protiplnenia, uloženia zeminy na skládku mal súd prvej inštancie za preukázané tým, že spoločnosť P stavo s.r.o. dňa 30.

septembra 2011 zaplatila na účet úpadcu 257.145,26 €, suma ktorá zahŕňa aj sumu 64.939,13 € bez DPH za uloženie sypaniny na skládku. Pozemným stavbám bolo teda za uloženie sypaniny zaplatené, potom je namieste, aby aj spoločnosť Pozemné stavby zaplatili tomu, kto pre nich uloženie sypaniny zrealizoval. Podobne v súvislosti s platbami za kotol na drevo Vígas a záchytné nádrže na vodu (faktúra č. 1100009) mal súd prvej inštancie za preukázané, že úpadca v septembri 2011 dodal spoločnosti P stavo s.r.o. v súvislosti s „Prístavbou a stavebnými úpravami chaty Šama“ okrem iného kotol na drevo za 10.740 € a 2,25 kusov zachytávacích nádrží na vodu v hodnote 26.513,64 € (odovzdanie a prevzatie zariadení za Pozemné stavby podpismi potvrdili T.. U. a pán I.). Súd konštatoval, že je logické, aby úpadca tieto zariadenia mohol dodať, že on sám ich musel niekde kúpiť a preto uveril tvrdeniu žalovaného, že tieto zariadenia úpadcovi dodal práve on. Vzhľadom na absenciu akýchkoľvek tvrdení žalobcu, týkajúcich sa identifikovania plnení, za ktoré boli zo strany Pozemných stavieb Púchov poskytnuté finančné prostriedky a tvrdenia žalovaného, súd prvej inštancie dospel k záveru, že plnenie, ktoré bolo vyfakturované faktúrou č. FV 1100009, bolo poskytnuté na základe ústne uzatvorenej kúpnej zmluvy. V súvislosti s kúpnu cenou súd prvej inštancie konštatoval, že ak by aj prevyšovala cenu obvyklú, nespôsobovala by táto skutočnosť neplatnosť zmluvy, nakoľko podľa konštantnej judikatúry (viď rozhodnutie NS ČR sp. zn. 29Cdo 2568/2000) neodporuje dobrým mravom, ak sa tovar predá za cenu vyššiu, ako je cena obvyklá. V súvislosti s tým poukázal aj na § 58 zákona č. 7/2005 Z. z., podľa ktorého poskytnutie plnenia, ktorého cena prevyšuje cenu získaného protiplnenia, má za následok iba odporovateľnosť. V súvislosti s pochybnosťami o platnosti zmlúv poukázal súd prvej inštancie na ústavnne konformný výklad zmluvy vedúci k platnosti zmluvy (viď nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 242/07). Vzhľadom na absenciu akýchkoľvek tvrdení žalobcu vychádzal súd prvej inštancie z tvrdení žalovaného aj pri posudzovaní plnení vyfakturovaných jednotlivými faktúrami a mal preukázané, že plnenie vyfakturované faktúrou č. FV 1100013 na sumu 191.458,67 € bolo za pochôdzny koberec, čerpadlo WILLO, protisľnečné lamely, bezzárubňové steny, tlakové expanzné nádoby, svietidlá, dymovod, sprchové sety Angela a izoláciu Fatrafol, faktúrou č. FV 1200009 na sumu 20.488,46 € za hotelové vybavenie, záclony, taniere, uteráky a pod., dodané do hotela Javorník, faktúrou č. FV 1200013 na sumu 61.800 € za hotelový nábytok, vybavenie kuchyne a chladničky, dodaných do hotela Javorník, faktúrou č. FV 1200014 v sume 37.200 € za drevo a faktúrou č. FV 1200015 v sume 58.800 € za okná a dvere. S poukazom na ustanovenie § 133 ods. 3 Obchodného zákonníka súd prvej inštancie konštatoval, že ak pri uzatváraní kúpnych zmlúv za úpadcu konali T.. C., prípadne T.. U., ktorí podľa výpisu z obchodného registra mohli konať samostatne iba vo veciach, ktorých hodnota nepresahuje 20.000 €, takéto obmedzenie voči tretím osobám nie je účinné. Ďalej dodal, že ak by k dodaniu tovaru nedošlo napriek zaplatenej kúpnej cene, vzniklo by tak bezdôvodné obohatenie nie z titulu neplatného právneho úkonu, ale pre plnenie bez právneho dôvodu, žalobca však nedodanie tovaru žalovaným nepreukázal. Napokon mal vykonaným dokazovaním za preukázané, že úpadca v roku 2012 dodal spoločnosti P stavo s.r.o. v súvislosti s „Prístavbou a stavebnými úpravami chaty Šama“ okrem iného vírivú vaňu Victoria za 43.682,16 € a technické vybavenie pre parnú saunu v hodnote 10.997,44 €, ktorých odovzdanie a prevzatie potvrdili podpismi T.. U. a pán I.. Konštatoval, že je logické, že aby tieto zariadenia mohol dodať, musel ich sám niekde kúpiť, z dôvodu ktorého súd prvej inštancie uveril tvrdeniu žalovaného, že tieto zariadenia úpadcovi dodal. V súvislosti s týmito zariadeniami súd prvej inštancie dodal, že nakoľko sú zabudované do stavby, nie je možné ich vrátenie, preto do úvahy prichádza len peňažná náhrada, avšak v žalobnom návrhu nie je formulovaný výrok tak, aby vyjadril vzájomnú viazanosť plnení oboch strán.

3 Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Trenčíne (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 16Cob/176/2017-240 z 20. marca 2018 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. Odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie konštatujúc, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, zaoberal sa tvrdeniami a dôkazmi strán v spore, dôkazy vyhodnotil v súlade s § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. Ďalej konštatoval, že postupom súdu prvej inštancie nedošlo k odňatiu možnosti strán sporu konať pred súdom, od 1. júla 2016 k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Výslovil názor, že samotná skutočnosť, že žalobcovi - správcovi konkurznej podstaty úpadcu nie je zrejmé, z akého titulu boli

jednotlivé faktúry, špecifikované v bode II. žaloby, uhradené a považuje zmluvy za sporné, bez ďalšieho neznamena, že úpadca tovar neobjednal, že žalovaný v zmysle objednávok tovar nedodal, prípadne nevykonal určité činnosti, ako aj, že sumy uvedené vo faktúrach sú nesprávne. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď určité tvrdenia len naznačoval, ale o svojich tvrdeniach nepredložil žiaden dôkaz. Odvolací súd poukázal na konanie vedené na Okresnom súde Trenčín pod spisovou značkou 36Cbi/41/2013, v ktorom žalobca odporuje právnym úkonom a domáha sa do konkurznej podstaty zaplata plnenia z faktúr, ktoré sú aj predmetom tohto konania, a to v sume 886.188,20 €. Z uvedeného vyplýva, že žalobca v konaní vedenom pod sp. zn. 36Cbi/41/2013 uznáva platnosť právnych úkonov, keďže sa domáha ich odporovateľnosti. Za nedôvodnú označil krajský súd aj ďalšiu odvolaciu námietku, týkajúcu sa obmedzenia T.. U. a T.. C. konať samostatne len do sumy 20.000 €. Zhodne so súdom prvej inštancie považoval kúpne zmluvy, podpísané len jedným z konateľov za platné, pretože obmedzenia týkajúce sa konateľov v spoločenskej zmluve sú voči tretím osobám neúčinné a v prípade ich prekročenia oprávňujú iba spoločnosť na vyvolenie zodpovednosti voči nim.

4 Proti tomuto rozsudku podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) navrhujúc rozsudok odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Z obsahu dovolania vyplýva, že jeho prípustnosť vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ a § 421 písm. b/ CSP. V súvislosti s vyriešením otázky vo vzťahu k akým skutkovým tvrdeniam zaťažuje dôkazné bremeno toho ktorého účastníka vyslovil názor, že jeho povinnosťou je preukázať, že zaplatil žalovanú sumu na účet žalovaného a na žalovanom je preukázať, že ju prijal po práve. Namietal, že sa odvolací súd s otázkou dôkazného bremena nevyporiadal, z dôvodu ktorého označil rozhodnutie odvolacieho súdu za nepreskúmateľné. Zdôraznil, že pri posudzovaní dôkazného bremena treba rešpektovať tzv. negatívnu dôkaznú teóriu, t. j., že neexistencia (niečoho), majúca trvajúci charakter, sa zásadne nepreukazuje. V týchto prípadoch dochádza k presunu dôkazného bremena na protistranu, ktorá preukazuje ňou tvrdené pozitívne skutočnosti. Za nepreskúmateľné označil dovolateľ rozhodnutie aj z dôvodu, že sa odvolací súd nevyporiadal dôsledne s tým, či medzi zmluvnými stranami došlo k uzatvoreniu zmluvného vzťahu. Uviedol, že z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, kedy mali jednotlivé kúpne zmluvy vzniknúť, akú mali mať formu a aké konkrétne podstatné náležitosti boli ustálené. Vyslovil presvedčenie, že v danom prípade išlo zo strany žalovaného iba o to, aby odčerpal finančné prostriedky od žalobcu. Ďalej odvolaciemu súdu vytýkal, že sa nezaoberal všetkými jeho námietkami, ale iba tými, ktoré sám považoval za podstatné. Záverom uviedol, že právo na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces.

5 Žalovaný vo vyjadrení navrhol dovolanie odmietnuť. Poukázal na to, že pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky s tým, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť, teda sama procedúra prejednávania veci, znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní. Postupom súdu možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (porovnaj R 129/1999, 1Cdo 6/2014, 3Cdo 38/2015, 5Cdo 201/2011 a 6Cdo 90/2015).

6 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas, na to oprávnenou osobou, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpenou v súlade so zákonom (429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP a contrario) pred samotným vecným prejednaním dovolania najskôr skúmal, či dovolanie je procesne prípustné.

7 Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

8 Podľa ust. § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý

proces.

9 Úspešné uplatnenie dovolania je vždy nevyhnutne podmienené primárnym záverom dovolacieho súdu o prípustnosti dovolania a až následným sekundárnym záverom týkajúcim sa jeho dôvodnosti. Z vyššie citovaných zákonných ustanovení upravujúcich otázku prípustnosti dovolania je zrejmé, že na to, aby sa dovolací súd mohol zaoberať vecným prejednaním dovolania, musia byť splnené podmienky prípustnosti dovolania vyplývajúce z ust. § 420 alebo § 421 CSP a tiež podmienky dovolacieho konania, t. j. aby (okrem iného) dovolanie bolo odôvodnené dovolacími dôvodmi, aby išlo o prípustné dovolacie dôvody a aby tieto dôvody boli vymedzené spôsobom uvedeným v ust. § 431 až § 435 CSP.

10 Dovolateľ v dovolaní ako dôvod, z ktorého vyvodzuje jeho prípustnosť, uvádza ustanovenie § 420 písm. f/ CSP, keď v dovolaní poukazuje na vady odôvodnenia napadnutého rozsudku, vzhľadom na ktoré považuje rozsudok za nepreskúmateľný.

11 Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo strany konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. uplatneným nárokom a obranou proti takému uplatneniu. Pritom všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo strany konania na súdnu ochranu, resp. spravodlivý proces. (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 204/04)

12 K namietanej vade zmätočnosti pre nedostatočnú odôvodnenosť rozhodnutí vo veci konajúcich všeobecných súdov dovolací súd poukazuje na zjednocujúce stanovisko R 2/2016. Právna veta tohto stanoviska znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ OSP.“ Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu stanoviska najvyššieho súdu nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne (k tomu pozri napr. rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo 2/2016 z 11. apríla 2017).

13 Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - iba v prípadoch Civilným sporovým poriadkom výslovne stanovených - napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012 , 2 Cdo 132/2013 , 3 Cdo 18/2013 , 4 Cdo 280/2013 , 5 Cdo 275/2013 , 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Z relevantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že systém opravných prostriedkov zakotvený v právnom poriadku zmluvnej strany Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) musí byť nevyhnutne v súlade s požiadavkami čl. 6 Dohovoru. Vo všeobecnosti pre použitie mimoriadnych opravných prostriedkov platí, že sú prípustné iba vo výnimočných prípadoch. ESLP v rámci svojej rozhodovacej praxe už viackrát vyslovil nezlučiteľnosť mimoriadneho opravného prostriedku s princípom právnej istoty a

konštatoval porušenie čl. 6 ods. 1 Dohovoru vtedy, keď k nariadeniu opätovného preskúmania veci došlo (len) z dôvodu existencie odlišného právneho posúdenia veci (porovnaj Roseltrans proti Rusku, rozsudok z roku 2005). Vo veci Abdullayev proti Rusku (rozsudok z roku 2010) EŠLP zdôraznil, že v záujme právnej istoty zahrnutej v čl. 6 Dohovoru by právoplatné rozsudky mali vo všeobecnosti zostať „nedotknuté“. K ich zrušeniu by preto malo dochádzať iba pre účely nápravy zásadných, hrubých a podstatných väd. Podľa názoru EŠLP v žiadnom prípade však za takú vadu nemožno označiť skutočnosť, že na predmet konania existujú dva odlišné právne názory [viď napríklad Sutyazhnik proti Rusku (rozsudok z roku 2009) alebo Bulgakova proti Rusku (rozsudok z roku 2007)]. Princíp právnej istoty tu môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Pri uplatnení tézy, vyplývajúcej z rozhodnutí EŠLP, podľa ktorej rozhodnutia súdov predstavujúce res iudicata „majú zostať nedotknuté“, treba prípady možnosti prelomenia záväznosti a nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí hľadiť ako na výnimky z tejto zásady. Aj Civilný sporový poriadok upravuje takto podmienky prípustnosti dovolania a prípady, v ktorých možno právoplatné rozhodnutie napadnúť dovolaním, považuje len za výnimku zo zásady jeho záväznosti a nezmeniteľnosti. Právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade vykladať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad.

14 V prejednávanej právnej veci z odôvodnenia obidvoch rozsudkov, ktoré z hľadiska predmetu konania tvoria jeden organický celok (viď napr. sp. zn. II. ÚS 78/05, sp. zn. III. ÚS 264/08, sp. zn. IV. ÚS 372/08 a sp. zn. IV. ÚS 350/09) sú zrejme podstatné dôvody, pre ktoré súd prvej inštancie žalobu zamietol a odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Z odôvodnenia rozhodnutí vyplývajú dôvody, na základe ktorých súdy dospeli k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď neoznačil ani len nepriame dôkazy potvrdzujúce jeho tvrdenie, že úpadca všetky faktúry, tak ako ich špecifikoval v článku II. žaloby, zaplatil žalovanému na základe neplatných právnych úkonov, resp. bez právneho dôvodu. Súdy dostatočne objasnili dôvody, na základe ktorých mali za preukázané, že účastníci ústnou formou uzatvorili kúpne zmluvy, cenu plnenia z ktorých žalovaný vyfakturoval jednotlivými faktúrami a ktoré úpadca zaplatil. Súdy poukázali aj na rozhodujúce dôkazy, z ktorých vychádzali. Podľa názoru dovolacieho súdu, súdy poskytli aj zrozumiteľnú odpoveď na námietku žalobcu týkajúcu sa obmedzenia konateľského oprávnenia konateľov spoločnosti a vysvetlili dôvody, pre ktoré považovali zmluvy uzatvorené len jedným z konateľov spoločnosti, napriek obmedzeniu konateľského oprávnenia, za platné. Z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že tento vo svojom odôvodnení podrobne uviedol skutkový a právny stav, na základe ktorého súd prvej inštancie žalobu zamietol, pričom sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovým stavom a právnym posúdením veci súdom prvej inštancie. Navyše sa aj sám opätovne zaoberal ťažiskovými námietkami odvolateľa.

15 So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že v posudzovanom prípade dovolateľom vytýkaná vada (nepreskúmateľnosť rozsudku pre nedostatočné odôvodnenie) nezakladá prípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Z uvedeného dôvodu dovolací súd dovolanie podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je procesne prípustné. Vzhľadom na odmietnutie dovolania sa dovolací súd nezaoberal preskúmaním napadnutého rozhodnutia z hľadiska jeho vecnej správnosti.

16 Dovolateľ prípustnosť dovolania odvodzuje aj z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Pokiaľ dovolací súd má riešiť právnu otázku, ktorou sa dovolací súd doposiaľ ešte nezaoberal, tak v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je povinnosťou procesnej strany - dovolateľa relevantnú otázku v dovolaní nastoliť a vymedziť. CSP v tomto smere zaťažuje argumentačnou povinnosťou dovolateľa, a nie dovolací súd. Právne otázky takto dovolateľom v dovolaní nenastolené, nepomenované, nemajú relevanciu z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia. Nie je úlohou dovolacieho súdu, aby na základe tvrdení žalovaného konkretizoval a naformuloval otázku. Dovolací súd tiež nemôže svoje rozhodnutie založiť na hypotézach a domnienkach, akú asi otázku mal dovolateľ na mysli - ktorou sa dovolací súd doposiaľ vo svojej rozhodovacej praxi nezaoberal. V opačnom prípade by uskutočnil

procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania uvedenej v CSP, ale aj cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP.

17 Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania.

18 Vychádzajúc z obsahu dovolania dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ uviedol len samotné ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, relevantnú otázku, majúcu pre rozhodnutie súdu kľúčový význam, však vôbec nevymedzil. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu nie je procesne daná ani podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

19 Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP; § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

20 Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.